

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :

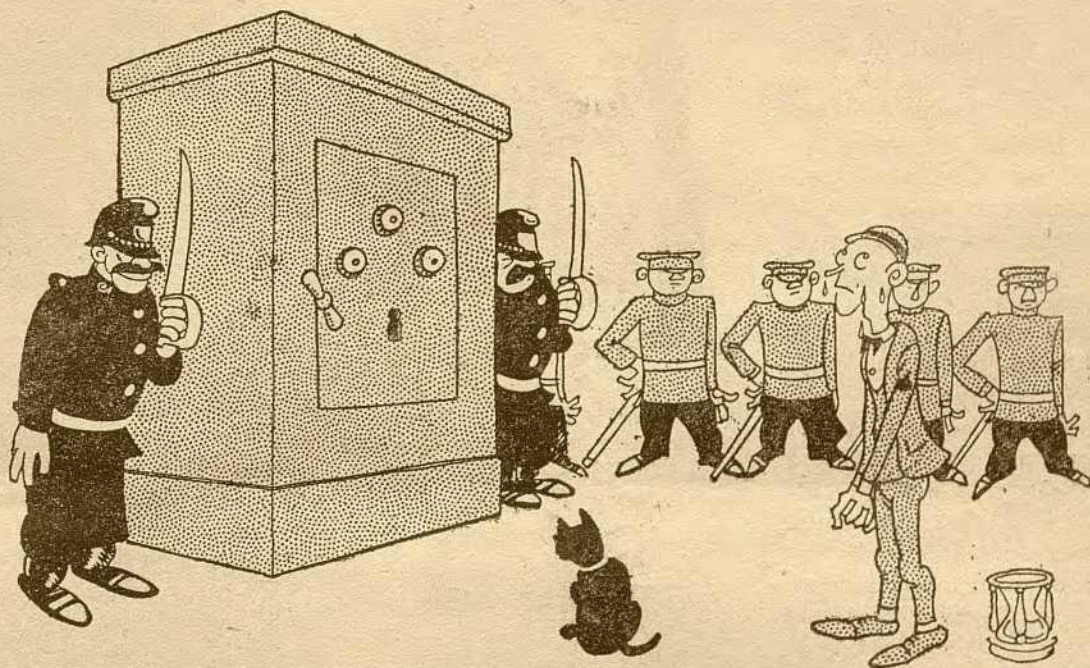
ANY IV — NUM. 115

APARTAT DE CORREUS 925

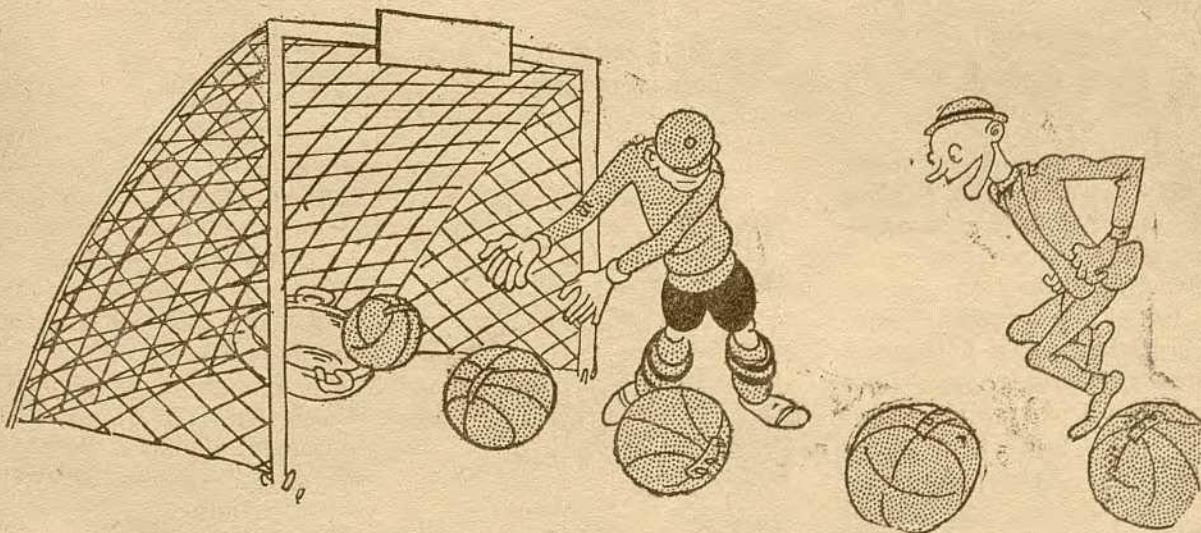
CARRER NOU, 45

BARCELONA, 21 DE GENER DE 1925

TELÉFON 2753 A

«Barcelona»-«Español», el partit a porta tancada

«Avenç»-«Reus», el partit a porta oberta

Els «eternos vivales» o el partit de «la màxima poca-solta»

COMPETÈNCIES. — «DIEZ Y SEIS JUECES COMEN HIGADO DE UN COLGADO». — «DESIDERIO, NO EXAGERES». — UN PARTIT ENSOPIT. — EN PELAÓ, L'AMO. ESTAVA ESCRIT. — BON PROFIT!

Hem arribat a allò de provar a veure qui pot més. «A que no ets capaç de fer repetir el partit «Español» - «Sabadell»?» «Que no? Ja ho veuràs!» «Llengua que no juga en Llauger!» «Que no juga? Doncs ara mateix jugarà!» «El meu pare té més força que el teu perquè és federatiu.» «Doncs el meu encara en té més perquè és governador.» Etcètera, etc.

Amb tot això, qui rep és l'afició. L'aficionat ha vist la de sota, ha tret el sopar i ha dit: «Que s'ho facin!» Ens fa por que, d'ara endavant, no caldrà celebrar els partits a porta tancada per evitar apassionaments. Els acomodadors podran fer petar becaines molt tranquil·lament, sense que ningú els amoïni, car els aficionats es dedicaran a la pesca d'anguiles amb canya i aniran a veure l'ou com balla».

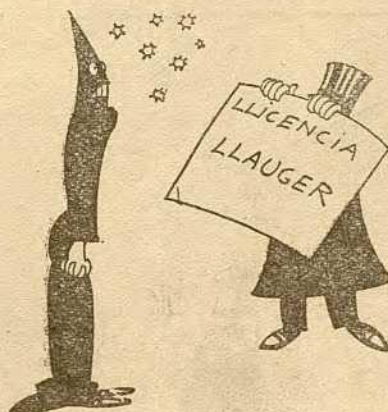
El darrer que s'enfonsarà serà la Federació. S'hi està tan bé en aquella santa casa!

**

A l'«Español» no li convenia el partit a porta tancada. L'«Español» el que volia era un aplaçament per a que en Saprissa i en Sanahuja poguessin jugar. Això, fins el dimecres. El dijous, amb la llicència d'en Llauger a la butxaca, ja eren feliços. Ni els uruguayos els haurien fet por.

**

Arribarem al camp a quarts de tres. Pels voltants es veia po-

licia, guàrdia civil i uns quants paisans que suposàrem eren del somatent. La porta estava tancada i ens calgué trucar.

Pam! Pam!...

—*¿Quién llama?*

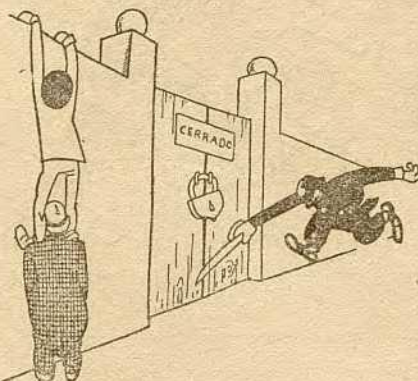
—En Dova del XUT!, que vol entrar.

—*Sabéis la contraseña?*

—*Diez y seis jueces comen litgado de un colgado!*

—*Entrad por el bien de la santa causa.*

La porta es va obrir i el servidor va entrar, una mica cohibit, però va entrar. La tribuna esta-

va quasibé deserta. Pels passadissos, unes setanta persones que no passaven de tres centes, passejaven fent-la petar: «Anda, leñe, y que te den morcilla! Te daba así por guasón! Lo menos que hacemos son cuatro.» «No esageres, Desiderio, que pues colarte.» «Asaura perdío! Pero tú has diquelado a Zabala?» «Me apabullas con tus argumentos, pero no me atosigas, vamos! No creo que pasemos de tres!» «No microscópicas, Desiderio, que me amargas los preliminares...»

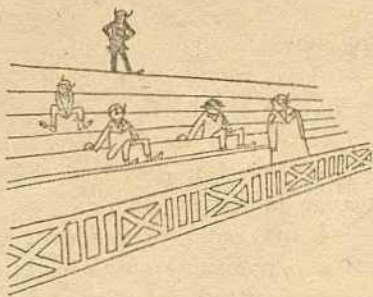
Vaig allunyar-me cap una altra banda i vaig col·locar-me en una llotja d'una punta. Era la primera vegada a la vida que podia tenir una llotja per mi sol.

El partit va començar a l'instant.

Quin ensopiment! Com s'hi trobaven a faltar els deu mil escassos! Quina fredor! En Zabala lluita la còrpora amb aquella patxoca, satisfet de què no li dediquessin «xufles»; en Zamora no feia paveries, veient que no hauria pogut fer empipar a ningú; en Sami estalviava els salts per quan hi hagués el coro... Etcètera. De tant en tant se sentia un crit: «Duro, Zabala, que ahí le aprieta el zapato!» «Entra... entra y no temas.» «Sin miedo, Zamora, que es a puerta cerrada!»

En Llauger tenia pànic d'en Walter i no s'hi acostava ni de pensament. Quan el veia, girava cua i li enviava expressions d'un tros lluny.

Però... per més esforços que fem, no ens surt la ressenya.

L'ensopiment ens va adormir l'estilogràfica.

**

Els millors, a la meua manera de veure, foren en Trabal i en Pelaó, per l'«Espanol», i en Piera i en Planas pel «Barça». En Pelaó va fer un partit com aquells de quan era a l'«Europa». Al seu esforç personal es deu que la davantera de l'«Espanol» trobés el timó i no ensenyés la ceba.

Estaba escrito. Què hi farem!

**

Primerament sortiren els federatius. Portaven pas d'enterrament. No deien ni una paraula. Amb el coll de l'abric alçat, les mans a les butxaques i arrossegant els peus, eixiren del camp com un escamot d'inquisidors

destronats. Darrera d'ells, en Gamper i en Forns, encara sortiren més tètrics.

Els altres sortiren tot fent tabola.

—No te lo dije, Desiderio? Ya somos campeones!

Jo vaig tossir i m'interrogaren:

—Pero tú tiés tos?

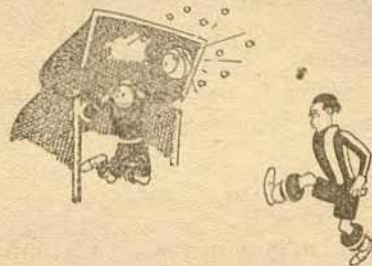
—Y soy un olla!

—Por qué?

~~~~~

EN TRABAL, l'heroi del partit a porta tancada

—Porque los tiestos se parecen a las ollas!

**

Al senyor Cabot l'emprenguérem:

—Què li ha semblat?

—Psè! Hem perdut. Dispen-si! Volia dir, han perdut. Però ha sigut per força major. Fins l'atmosfera era *españolista*.

A en Gamper no vàrem gosar a emprendre'l, perquè feia cara de mossegar.

**

L'«Espanol» ha perdut la popularitat i ha guanyat un partit. Bon profit!

El «Barcelona» ha perdut el partit, però en canvi ha guanyat un gol.

Una cosa va per l'altra.

DOVA

La resurrecció d'en Peidró

Parlar de l'assumpte de las niñas desaparecidas, del crimen de la calle de los Tilos o bé de l'èxito filarmònic del «Tívoli», ja és parlar de coses tan conegudes, que estic segur que farien posar nerviós al més pacífic auditori.

Nosaltres, els del XUT!, els perfectes sidralistes, també tenim els nostres assumptes, que només de sentir-ne parlar ja ens desmaiem. L'affaire Gamper-Alcàntara, per exemple, ja el tro-

bem més antic que el maquiavellisme d'en Cabot i més avorrit que un trajecte del «Metron».

L'amo ens va cridar.

—Ens demanava? — exclamà en Taujà.

—Sí — respongué l'amo amb veu de regadora. —Necessito que tu, Taujà, vagis a veure en Gamper.

Vaig caminar llarga estona. De cap manera volia anar a escoltar a les oficines del «Barça»; primer preferia anar a robar la

pistola a un policia i suïcidarme després.

Anava consirós amb aquests pensaments, quan de sobte un bar a la vista m'animà. Allí hi trobaria l'esperit sant dels sidralistes en forma de *polvo*.

Vaig entrar i vaig dirigir-me al taulell.

—Mosso! Posa'm un sidral.

—Deixa'l estar aquest nyèbit —respongué una veu al meu darrera. — Primer, serveix-me el meu vas de dos cents graus.

Vaig girar-me disposat a conèixer aquell atrevit, quan sobtadament l'ànima que encara arrossegava als meus peus féu un salt, tornant-se'n al seu lloc primitiu.

—Peidró!...

—Simog!...

No m'enganyava... Ell era. El desaparegut davant del «Sans» ressuscitava als meus ulls.

Vaig córrer a seure al seu costat.

—Ets el meu segon pare!— vaig dir-li.—Tu em salvaràs el físic amb les teves revelacions! Corre, parla!

En Peidró mirà a dreta i esquerra, es begué el polvori de dos cents graus i exclamà:

—Comença: estic a tu disposició.

—No et vull amoïnar molt,

saps?... Només un xic de xafardia per al XUT!

—Tanta com vulguis.

—Doncs bé: on has estat tot aquest temps?

—D'incògnit a les escales de la Catedral.

—...?

—Sí, home. Unes ulleres fumades i la gorra a la mà, m'arranjaren la solució de la vida.

—Ha! Ha! Quina peça faries a la processó portant les trampes!

—Què dius?

—Res, home, res. Es bromeja. Tornant, doncs, a la intervui, no tornaràs a jugar amb el «Sans»?

—No. Em van donar la llau-na. En Feliu em tenia enveja, saps?... em veia un xicot massa decidit, de massa...

—Sí, home, sí; ja t'entenc. De massa «esperit».

—Això mateix. I com que creia que li prenia la fama, va omplir el cap de la Directiva i aquesta em féu donar el darrer salt de la temporada.

—I ara, què penses fer? Et retirars? Abandonaràs les teves terribles entrades de *pez-espada*?

En Peidró somrigué irònicament.

—Calla, bojot! Que no atines que al «Barça» hi falta un davanter-centre i que a l'«Europa» estan esperant un interior com candeletes?

—Però en Matas...

—En Matas o en Gamper. Tots dos són més fàcils d'enredar que una coloma missatgera.

—I si els passa com al «Sans»? Si et veuen un xicot de massa «esperit»?...

—¡Qué bestias son estos del «Hacha Club»! Le han dado una carga al capitán, que se ha caído con todo el equipo.

—Ca, home, ca!

—Oh, és que... escolta...

I acostant-me-li a l'orella, li vaig dir quatre parauletes.

Quan vaig acabar, en Peidró no era en Peidró. Era un dimoni de l'infern. Els ulls li sortien de les conques, els cabells de punta i tot ell tremolava com un esperitat.

Seguidament s'aixecà d'una

revolada, agafant-me pel braç.

—Vina—em digué.—Vull demostrar-te que és fals.

I dirigint-se al taulell, cridà:

—Noi! Posa'm un litre de benzina de cinc cèntims.

El mosso la hi serví esparverat. Se'l begué d'un glop i sortírem al carrer.

—I ara — exclamà, — mira el que faig.

I col·locant-se damunt una via del tramvia, la seguí corrent sense desviar-se ni una sola vegada. I ben admirable que hauria estat la gesta d'en Peidró, a no ésser que em vaig fixar en què les vies dels «forondes» tenen tant de rectes com l'espasa del gloriós Sant Miquel.

JOAN SIMOG

SOMNIANT TRUITES

En Taujà i en Granota, els sidralistes de torn, fan petar una becaina mentre vigilan curiosament que la Redacció no sigui violada pels eternals enemics de l'esport.

De prompte en Taujà s'incorpora.

—Em sembla que truquen, Granota—diu en Taujà.

—Em sembla que somnies, Taujà—diu en Granota.

Tornen a estirar-se i aviat Morfeu els tanca amorosament els ulls, i les ànimes dels dos esperitats sidralistes volen cap a la regió dels benaventurats...

Se sent un «crac!» indiscret, se sent un «macàssum ronda!» i es sent una olor de bacallà que empastifa... El lloro de la Redacció s'asfixia; la pepa del director ronca... L'intrús s'introdueix sigil·losament fins al mig del saló de cent, creua els braços, mira amb odi a en Granota i a en Taujà, que dormen, es treu un punyal de l'infern de l'americana i s'acosta als sidralistes amb el braç en l'aire.

En Granota somnia... Somnia que el futbol està a l'apogeo de la glòria... Somnia que el XUT! és arrabassat furiosament de les mans dels venedors i que les fàbriques de paper han de treballar hores extraordinàries per a poguer donar l'abast a la demanadissa del XUT!... Somnia

que l'«Europa» bat el record de clavar cabassets, i somriu beatíficament... En Granota somnia!

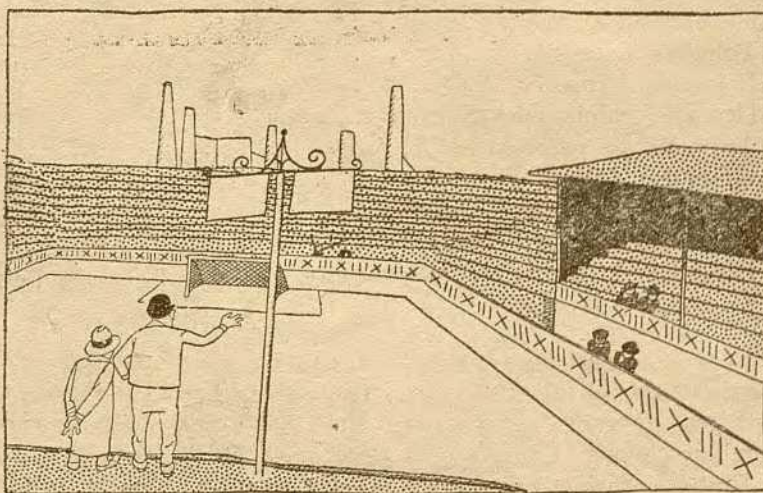
L'home de la farum de bacallà s'acosta més als sidralistes... alça més el braç... i quan va a descarregar la traïdora punyalada, es deté... Té por de rebre.

El lloro, en la darrera hora de l'agonia, deixa anar un crit ronc que esparvera al visitant i el fa fugir cap a la porta... Però a la porta hi ha algú... Es en Moragas, en Moragas, que se'l mira fixament i el fa seure en el silló presidencial...

En Taujà somnia... Somnia

que el «Barcelona» és campió del món; somnia que a ell acudeixen a milers els «asos», demanant, per caritat, un empleu en el primer equip... Somnia que per fi han trobat el davanter-centre ideal... En Taujà somnia!

En Moragas es treu una pistola i apunta al bacallaner... El bacallaner tremola i demana perdó... Es parlen a l'orella. En Moragas, amenaçadorament, diu que vol rentar amb sang l'ultratge fet al «Sabadell» al fer-lo servir de tapadora... L'intrús diu que ell de sang no en té, però que, si li és el mateix, el rentarà

EL PARTIT A PORTA TANCADA

(En Gamper).—Fet i fet, hi ha la mateixa gent del dia del «Boldklubben».

Les peripècies de mossèn Lletuga per presenciar el partit, demostren el que pot l'afició.

Però mossèn Lletuga aquesta vegada va badar. Entre les setanta persones que tenien dret a presenciar el partit, hi figuraven un metge, un entrenador i un massatgista. Mossèn Lletuga

podia manar que hi afegissin un «reverendo», indispensable en aquells casos que ni el combregar hi és a temps i per extreure als jugadors que el metge donés per inaprofitables. En partits que cal extreure tantes precaucions, val la pena de no oblidar-hi el capellà.

Per una altra vegada, mossèn Lletuga pot estar tranquil, que nosaltres farem sentir la nostra veu per tal de què no tingui de presenciar el partit en les condicions d'aquesta.

Déu ens ho agrairà.

DOVA (FILL)

American Bar o a Terrassa son futbolistes

Com que jo he sigut assistent d'un músic i sabia el *Reglamento*, no varen tenir de dir-m'ho dues vegades que anés a Terrassa a entrevistar a en Broto. El primer que vaig fer, va ésser posar-me el xubasquer, perquè a Terrassa plou... i quan plou plouen paraigües (o, sinó, que ho digui en Lemmel), i cap a l'estació falta gent (és un dir, car a l'estació sempre n'hi sobra).

Pago el bitllet, pujo al tren i m'assec al costat d'en Gràcia. De moment no gosava dir-li res, però l'ocasió fa el lladre (no perquè li prenguéss res, no). Tot llegint el *Baül* vàrem començar la xerrada.

—Es futbolista, vostè? — va preguntar-me.

—Sí, admirador del «Terrassa F. C.», campió de Catalunya i semi-finalista del d'Espanya del grup «B» de l'any 1923-24.

Tenia intenció de dir-li, també: «Amb això i deu cèntims et donaran un llonguet i encara et tornaran això», però em vaig

contenir perquè no em prenguéss per un burleta.

Anàrem seguint la conversa, que si diumenge plourà, que si farà sol, que si hi haurà humitat i arribarem a Egara.

—El «petit gran jugador»? — vaig demanar a un vailet.

—Al Casino el trobarà — em respongué.

Un taxi-tartana em va portar al bar on es trobava en Broto.

—Es vostè en Broto?

—No, senyor—em respongué el a qui em dirigia.—En Broto el trobarà sota de qualsevol cadira fent petar la becaina de la «màxima roncamenta».

Efectivament, en Broto roncava sota una cadira i movia un soroll que una foca encostipada l'hi hauria envejat.

—Broto! Broto! Broto!

Es varen girar tres o quatre, creient que cridàvem *bruto*!, fins que en Broto es va despertar.

—Qui em crida?

—Un sidralista.

—I què vol?

—Una entrevista.

—Doncs apunti. Ja m'he passat la premsa per la «regatera». Només es preocupa del «Barça» i l'«Espanol» i de nosaltres no en fa cas. Però aquest any serem campions d'Espanya i aleshores tots vindran a demanar entrevistes i retratar-nos. Apunti que jo no deixaré mai el «Terrassa». Apunti que he rebut proposicions. Apunti que la davantera del «Terrassa» és la més forta.

—La modèstia...

—No tiri. Apunti que en qüestió de futbol els que escriuen no hi entenen una papa...

Els concurrents del bar s'aixecaren i em digueren a cau d'orella.

—No en faci cas. Es que en Treball li ha dit curt de talla, i cada vegada que un periodista li diu curt de talla, fa una rebequeria i fa pagar la festa al primer que s'hi acosta.

Agraït per l'advertència, vaig guillar. De totes maneres, havia complert.

SABATERIA
A la Parisienne

Comte de l'Asalto, 17

Sabates futbol, a 14 ptes.

Calçat de luxe per a senyors, a preus igualment
econòmics

CASA CUYÁS Portal de l'Angel, 41 i 43
☛ Teléfon 3622-A ☛

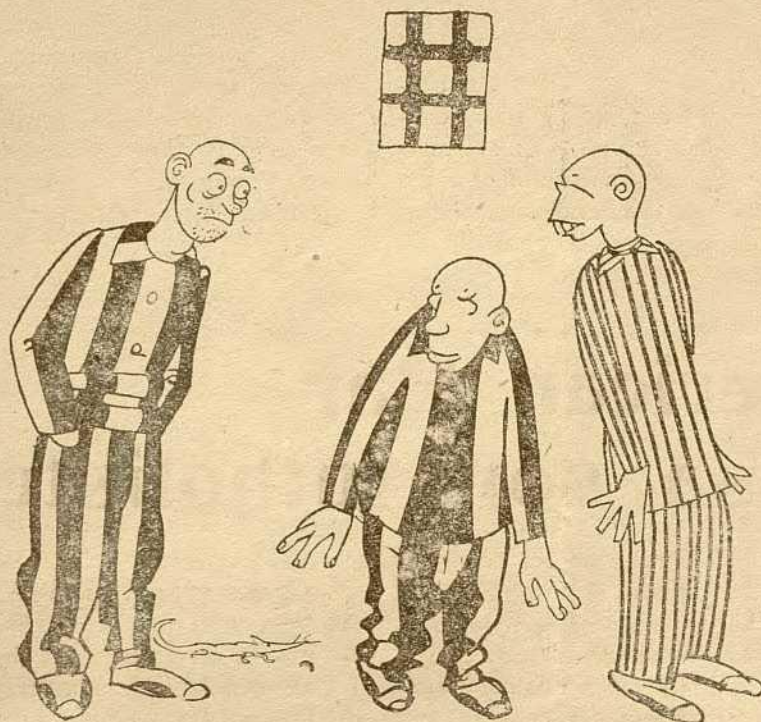
radiotelefonía

Cinematografía

Proyección

Fotografía

Tot a preus baratíssims

A LA PRESÓ

—Vols venir a jugar el cau?
 —I ara! Aquí dintre?
 —Sí, home; no veus que ara és moda fer els partits a porta tancada.

COL·LABORACIÓ I ARRÒS

Els peus d'en Zamora

(ANÈCDOTA)

A Mollet hi ha una casa que venen *tocino* que en diuen a càl Zamora. Res té de veure aquest títol amb el cognom del guardameta nacional, car abans de néixer el «rei del plongeon» ja en deien així. L'amo de la tenda regalava croms als parroquians d'aquells que a l'un hi ha el cap, a l'altre al cos i a l'altre els peus, i que col·locats convenientment fan el total d'un futbolista.

Un jorn, un del poble va anar a la *tocineria* a encarregar uns peus de porc, car és un article

que cal demanar-lo amb anticipació.

Vingué el diumenge i es presentà un vailet a la tenda demanant uns «peus d'en Zamora». L'amo li va donar els de porc, cregut que l'enviava l'home que li havia fet l'encàrrec. El noi es va quedar boca-badat.

El que ell desitjava era el crom que li mancava per posseir en Zamora de *cuerpo entero* i que justament era el que hi havien els peus.

MIQUELET DEL SIFON

El que diuen els socis

Estat de comptes del Campionat

EL «BLAU-GRANA»

—Volen dir que no és cosa d'en Cabot tot això?

L'«EUROPEISTA»

—Somos unos tíos!

EL DEL «SANS»

—Aquesta si que no me l'esperava!

EL «MARTINENC»

—Un dia per cada u!

EL «GRACIENC»

—Sigui xamba o el que vulguin, havem guanyat. M'agrada més en Palau que en Bordoy.

EL «SABADELLENC»

—Calleu, macos, calleu, que ja ve la mama!

EL «TERRASSENÇ»

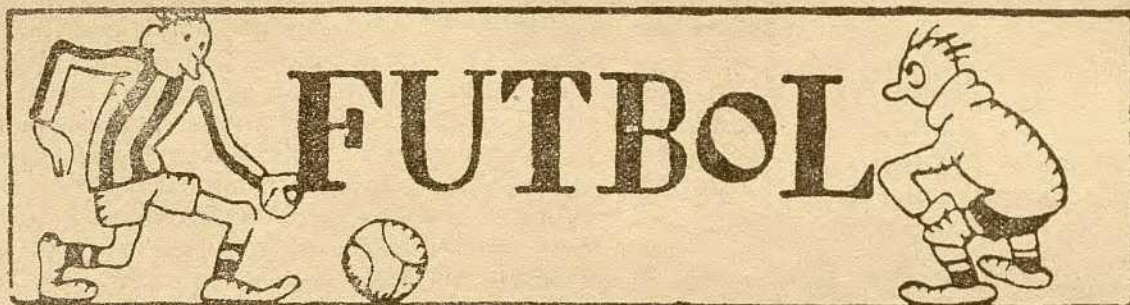
—Ara que ens vèiem campions, ens surt aquest ciri trenecat! Vatua en Tena!

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

A. SANROMA
 BÀRMES 62-Barcelona

CICLES
 MOTOS
 Accessoris
 ARTICLES
 PER ESPORTS

BARCELONA—U. E. DE SANS

Si no fóssim sidralistes de *pura cepa*, ja ens hauríem donat una lavativa d'arsènic i a hores d'ara seríem a cànn Tunis a fer gàrgares. El cop, per nosaltres, ha sigut gairebé mortal. Teníem fe amb el «Sans» i fins ens atrevírem a fer un pronòstic declarant-lo futur campió d'enguany; però el camp de Les Corts, el camp que ha esguerrat el marro a tants «asos» i a tants reflis, ens l'ha esguerrat a nosaltres, esbotzant el pervindre del «Sans» per un *score* de dos a un, que acabarà essent un remordiment de consciència dels deu mil escassos quan es donguin compte de què aquest dos a un és el campionat per l'«Español» i el triomf de la causa *realista* amb tots els ets i uts.

El «Sans» va sortir al camp a triomfar encara que fos a cops de ventresca i pel procediment de *apisonar deleitando*, però es va trobar enfront d'un equip que sortia de jugar un partit al quarto de les rates i d'uns socis que els havien estafat un *jueves infantil* i va sucumbir. Va sucumbir dignament, sense perdre la xaveta ni llençar-se de cap per les parets, però va sucumbir.

La davantera del «Barça», més variable que la pell d'un camaleó, va presentar-nos un nou aspecte que, dintre de lo curiós, no deixava d'ésser divertit, amb la inclusió d'en Martínez-Sagi. En Martínez-Sagi va triar un

mal dia per a fer la *reprise*. Davant d'un equip que té bíceps fins a les genives, un home que el seu fort és fer exhibicions de balls russos davant de la porta per força tenia de sortir amb la melsa rebregada i un desllorigament de sagí. La defensa del «Sans», amargada per la ingratitud de l'*score*, va fer pagar la festa al tendre Martínez i a l'acabar el partit un *ecce-homo* al seu costat sols presentava *heridas leves*.

En Feliu es va passar el partit en *orsai*, cercant xopluc a la porta contrària, amb un delit d'enfilarse a les grades, que, si no arriba a ésser per la cridòria que movien els que segueixen els *orsais* amb el mapa a la vista, en Vidal, quan se n'hauria adonat, l'hauria tingut d'enviar a cercar un parell de travessies més amunt.

La psicologia d'en Planas ens resulta cada dia més complicada. No pot sofrir que hi hagi un jugador que posseeixi una panxa més reforçada que la seva. Si per casualitat en troba un, tot seguit es revolta i l'espera pels recons i li prepara *emboscadas* fins que el té a mà i aconsegueix fer-lo aterrar. No hi ha dubte que el sistema és positiu, però com que el llautó, per espès que sigui un reflí, es veu, en Planas no guanya per sermons, lo qual no fa gaire *capitán*.

Sempre ens ha agradat alabar més lo de casa que lo de fora, però com que la passió no ens

fa perdre l'enteniment, tenim de confessar sincerament que la parada que va fer en Plattko amb un impuls sols comparable al d'aquells ninots que surten disparats de dintre una capsa amb una molla al cul, quedant enganxat amb la pilota, ens féu esgarriar i reconèixer que a cap més porter n'hi havíem vist una de semblant.

El «penalet» el passem per alt perquè ens va semblar just, així com també passem per alt l'arbitratge d'en Vidal, car l'autoritat del reflí és immaculada i la calderilla va escassa. Akrament, quan a una persona se li ha dit «pepa» una dotzena de vegades, insistir és perdre el temps, i el temps és or. De manera que llençar-lo seria llençar or, lo qual faria riure havent-nos resistit a llençar «calderilla».

El que no volem passar per alt és aquella planxeta d'en Casterlenas. Aquella «corna» no era «corna», per quin motiu l'ovació que li va dedicar el públic, quan va fer valer la seva opinió de jutge de gol, va ésser merescudíssima. El que no trobem bé és que li tiessin pa sol. Per una mica de llonganissa no s'hauria arruïnat ningú.

Quedem que lo més calent és a l'aigüera i que el nostre futur campió d'enguany ja no ho és.

Val més això que no pas morir d'una clatellada d'en Plattko, però no ens negaran que és molt trist.

TAUJÀ EL SABIO

GRACIA — EUROPA

¿Una hadada (1) más qué importa al mundo?

Com l'història de l'«Europa» (l'història d'aquest darrer any) deixava entreveure, aquest partit va ésser aborrit com tots els jugats pels europeus. La victòria va ésser per a l'equip que més fe i entusiasme posà en la lluita, i en el que els seus components demostraren una fe gran en la victòria, i un amor a la bandera del club, més gran encara. Jugaren més bé els del «Gràcia»? Mereixien la victòria? No! Així, categòricament: no! L'equip europeu va jugar més bé, donà mostres d'una gran superioritat sobre els vermells, i de no haver estat pel pal, i per la desgràcia que els perseguí, haurien guanyat per dos o tres gols de diferència. Però l'Hado no ho va voler, i tots els esforços (mancats d'entusiasme) de l'«Europa» s'estrellaren davant la fatal influència del destí.

El partit hauria estat de lo més ensopit, a no haver estat pel magnífic joc amb què ens obsequià en Sales, que es revelà com un gran mig-centre, que, ben entrenat, podria desbancar a més de quatre que fan el «pavero» amb el títol d'internacionals. En Sales va ésser un dels millors homes en el terreny, i a la seva actuació deu el «Gràcia» la victòria aconseguida.

En Cella I, el fràgil, va fer un partit bastant bonic, i si perseveren posant-lo d'interior, podrà arribar a ésser l'element que tanta falta fa en la davantera de l'equip. Ciència no li falta,

(1) *Nota de la R.*—El nostre Granota, de les jugades de l'Hado, en diu «Hadares». Perdonin-lo. No arribarà mai a ésser un políglota.

i si pot desfer-se de la fragilitat en ell característica, li augurem bons èxits.

En Bordoy, en Serra, l'Alcoriza, en Maurici i en Cros es distingiren pels europeus, i en Palau, l'Agustí, en Sales i en Sastre, pels graciencs. L'Olive-lla i l'Alcàzar no semblaven més que figures decoratives.

La nota còmica anà a càrrec d'en Sampere, el reffi, que segurament per no torrar-se la *faz*, no es mogué en tot el partit de la ratlla de davant de la tribuna, per lo que el partit va ésser arbitrat de manera excellent.

De l'acte de la perforació se'n cuidà el «tripitas» Orriols.

D'aquest partit n'hem tret la deducció de què l'«Europa» no és probable que guanyi el campionat.

FRA GRANOTA

Post data.—Al rellegir aquesta ressenya me n'he adonat que no hi ha grimègia, que és seriosa com un enterrament. Però no ve d'aquí. Si els *conscientes a la par que seriosos* fan les ressenyes en broma, bé podem fer-les nosaltres serioses una vegada...

ESPAÑOL — MARTINENC

S'ha acabat la broma d'enguany. Totes les angúnies, els contrasentits i els resultats inesperats que donaven interès a la primera volta del present campionat, han anat a rodar en menys de tres dies.

L'«Español», guanyant dos punts el dijous i dos més el diumenge, s'ha allunyat dels seus seguidors, podent quasibé ja proclamar-lo campió.

A l'«Español» li mancava en Llauger, i ja el té. Amb un Zamora a la porta, una parella de defenses com els que n'habilla, uns mitjos que no tenen un *pero* i dues ales de luxe com són en

Colls-Mauri i n'Olariaga-Llauger, que són de pes, i un Zabala que no em negaran que també és de pes, encara que sols sigui per lo pesat, el campionat no creiem que se li pugui escapar de les mans.

El «Martinenc» es va defensar bé, però com que és dels predestinats, no pogué fer gran cosa, deixant-se guanyar per l'«Español» i per la fatalitat.

S'ha acabat el patir d'esperit. No hi ha res a fer. L'«Español» ha sortit amb la seva i el campionat s'ha acabat al començar la segona volta.

Alabat sigui Corpus!

X.

TERRASSA — SABADELL

El «Sabadell» va comparèixer a Terrassa amb ànims de reduir la població suprimint uns quants habitants i quasi ho va lograr. Riguin-se d'una càrrega de cavalleria o d'una investida de «tanques» tocats del bolet i desenfrenats. Investien sense tenir en compte l'encariment de l'àrnica ni el costós dels enterraments.

Els xicots del «Terrassa» anaven perduts. Als deu minuts, el «Terrassa» era un equip d'invàlids, que de les vint-i-dues cames no en posseïa ni una de bona per xutar.

En Massagué, en Kaiser i en Broto no eren bons ni per pendre el sol, i en Sabaté, rebregat a cada parada, s'esforçava per aguantar-se dret, però el cap li rodava.

El joc afligranat del «Terrassa» no pogué contrarrestar la *avalancha* ferèstega del «Sabadell».

Felicitem coralment al col·legiat senyor Mariné per lo malament que ho va fer i l'encoratgem a prosseguir fomentant carnisseries com la del diumenge en bé del futbol.

GRUP B

PORTBOU, 0 — JUPITER, 0
ILURO, 0 — LLEIDA, 0
AVENÇ, 7 — REUS, 0
ATLETIC, 1 — BADALONA, 0

Amb un porter com el del «Lleida», que va parar dos penals i un pal que va encarregar-se de parar el tercer, no té res d'estrany que l'«Iluro» no triomfés. Hi ha coses que són invencibles per naturalesa.

El «Júpiter» va fer el partit més magret de tots els que porta jugats en el present campionat, i si es descuida, perd un parell de punts com aquell que res. Això li haurà servit d'experiència.

L'«Avenç» va venjar-se de les amargors sofertes en anteriors partits, regalant al «Reus» el cabasset més complet de l'actual campionat. Suposem que el «Reus» no s'hi devia veure de content.

L'«Atlètic», de Sabadell, va passar un calvari davant del «Badalona», però a l'últim va sortir-ne triomfant.

De Lleida

Com a despedida de la primera volta, s'havia de jugar el partit de campionat «Joventut»-«Cerverí», el qual devia ja haver-se fet fa un segle, car a la data assenyalada, el «Cerverí», sentint-se atacat de la terrible malaltia «canguelitis», es va veure impossibilitat de comparèixer al camp del «Joventut».

La intenció, per part del «Cerverí», de jugar contra el «Joventut», ja hi era, com ho demostra la seva vinguda; però un cop han estat equipats, mig equip s'ha tornat a sentir atacat de la mateixa malaltia anterior, i els restants (els valents) han saltat al camp disposats cada un a menjar-se dos jugadors i mig del «Joventut». Pobrets!

El reffi Palomera, després de passada l'hora reglamentària, ha

concedit els punts al «Joventut», allegant a l'acta *incomparecencia de medio equipo del «Cerverí»*.

Els «mantequillas» del poble, que volien port de mar, al saber això es tranquilitzaren i sortiren tots a fer un partit amistós, el

qual va acabar amb la victòria del «Joventut» per 4 a 3.

No vull fer cap comentari del partit perquè, com que sóc un republicà acèrrim, no vull atacar als meus. Ja s'ho mereixerien, ja! Mira que quasi perdre amb el «Cerverí»!

MOTORISME

Una cursa privada

En Renom i en Boada, degut a l'absència d'en Camats per desllorigament del manillar, celebraren *mano a mano* una cursa de Tarragona al Vendrell, sortint vencedor en Boada, amb un promig de 74 quilòmetres per hora.

Per celebrar dignament la proesa del guanyador, la plana major dels «mareja-quintos» va entaular-se dignament a la fonda del Vendrell. Tot seguit regnà l'animació, arribant l'enginy dels afortunats humoristes a inventar el *truco* de ruixar-se amb sifon, escrostonant-se la closca amb un pa de quilo a base de la broma «no t'ha fet mai mal el pa?», abocar el porró a la pitrera del que bada i amagar els ossos a la butxaca dels de bona fe,

trucos tots ells d'una novetat que aclapara i que, segons referències, són el *clou* de la *hige-life* de Nova York.

Es tiraren petards i s'esmicolà vaixela a l'engròs, salvant l'existència per miracle el fondista, que estava condemnat a mort pel sol defecte de què tenia un ull que li feia fortor.

Al tornar barrejats els reis de la regularitat i els temeraris del quilòmetre llençat, Alà, Ripoll, Puig, Sabata, Gelabert, Ferran, Bastart i altres, varen ésser efusivament felicitats per tots els urbans i policies que trobaren, els quals els encoratjaren a prosseguir per tan bell camí.

A les moltes felicitacions que porten rebudes, ens plau ajuntar-hi la nostra.

La boxa acabarà com el futbol. Els «poulains» ja es traspassen amb la mateixa frescor dels «asos» futbolistes i uns «managers» a altres es fan les mateixes travetes que els clubs de primera categoria.

Quan l'Alís es menjava els

«challengers» de viu en viu a l'equip d'en Paulí, semblava una dispesa que ho regalessin; fins hi hagué necessitat de posar el «completo». La majoria hi ingressaven per tal de poder sortir retratats com a «sparrigpartuers» per lluir una mica la

ceba. Però així que l'Alís va perdre un combat i el «bombo» va parar de sonar, els «poulains» han apretat a córrer cap a can Berthis i a can Taxonera, que són els que tallen el bacallà i tenen més fotògrafs a la disposició llur.

El darrer que ha guillat ha sigut en Martínez, que en una carta que ha enviat al *Baul* diu, entre altres coses, que en Paulí té la culpa de què en Vinez li fes aquell ull de vellut.

De tot en té la culpa el futbol. Si progressa la febre de què els «managers» escriguin cartes signades pels «poulains», serà qüestió, més que d'assistir a les vetllades de boxa, a una lluita aferissada d'interessos, que avorriaran als aficionats.

...I com que un comentari com més curt millor, deixem per un altre dia el remoure més a fons la qüestió.

**

D'un diari del Nord, retallem el següent:

«...Jim Moran, el campeón de España, el cual nos describe su calvario en Barcelona, donde fué objeto de las más sangrientas burlas al luchar contra el catalán Vals, por el solo hecho de ser castellano...»

...I això és una «bòfia» com un temple.

A casa nostra s'ha ovacionat a en Ruiz, a en Las Heras, a en Paulino i a tots els que, una vegada fora del «ring», no han fet el paveró i el seu «manager» no s'ha entretingut fent la llesca i desprestigiant als nostres.

Però en Jim Moran no deu ignorar que aquella política d'entre bastidors, de la qual no era ell el responsable, però que tant mal li va fer, tenia d'acabar predisposant al públic en contra seu.

Per quan torni, li recomanem que faci muts i al «ring» i no qualifiqui de *burla sangrienta* el que uns quants sidralistes li cridin «paveró».

**

Lo de què l'Alís boxejarà amb en Jack Walker, ens sembla que serà un núvol d'estiu.

Ens alegrarem de què no sigui, car sentiríem molt que les barres de l'Alís passessin a la posteritat.

**

En canvi, lo de l'Uzcudum contra l'Spalla ho trobem més enraonat, i fins ens atreviríem a apostar per l'Uzcudum.

Hò esperem amb candeletes.

L'amo, en Rossell

A en Cabot ja no el veurem més de president de la Fede... a menys que en Rossell guilli. Tantes gañes n'hi ha, que fins s'han emprat diplomàtics. Per a convèncer a en Rossell que tenia de deixar la cucurulla de federatiu, en Cabot va escollir a en Moragas, i després de fer-li apendre de memòria tots els greuges, totes les irregularitats deportives i totes les qüestions

més o menys confoses suscitades pel «federatiu ranco», el va despedir amb aquestes paraules: «Ves i que Salomó te illumini.» Com anirien les coses, que a les poques hores tornava el doctor Moragas a donar compte de la seva ambaixada al dimitit president, i en lloc de la tan sospirada guillada li portava la nova de què si per «maquiavelisme» li treien la representació

de les Balears a en Rossell, ell, el doctor Moragas, li cediria la representació del «Sabadell» amb tal de no restar a la Fede les llums d'un talent com el de l'ex-secretari de Mollet?

Nosaltres els hi direm les veritats de l'ocorregut. En Rossell, a l'assabentar-se del que volien tots els seus companys federatius, es va veure la pedregada a sobre i creient que el càrrec de President és el somni d'en Moragas, li va prometre que, si s'avenia a què continués, el faria l'amo del futbol català; en Moragas, veient-se president, es declarà rossellista furibund.

Pobre Cabot, ara que ho feia tan a gust de tothom!

Ultima hora

El dijous veïrem al camp del «Barça» un senyor que entrava i sortia del quarto de les dutxes dels jugadors i cada vegada que entrava, deia:

—Encara no ha vingut? Si que és estrany! Ja deurà venir!

Nosaltres ens escamàvem i aquell nas de perdiguer que n'hàbillem ens féu posar en guàrdia.

Ahí, un altre senyor ens va deturar i ens digué:

—Ja ho veu com s'ha acabat lo del cas Alcàntara!

—Eh?—vàrem preguntar, estranyats.—Com s'ha acabat?

—Vatua! Em pensava que ho sabia! Si no ho sap, no li diré pas!

Què vol dir tot això? Que l'Alcàntara tornarà a jugar? Que aquí no ha pasado nada? Que tots som la mar de feliços?

Bueno; veuran, deixem-nos de romanços. S'hi volen jugar un sopar de duro, que l'Alcàntara tornarà a jugar més aviat del que es creuen?

Brindemos? Brindemos!

Un senyor de Mataró quasibé milionari, que ocupava una llotja en el camp de la localitat, quan el relli senyor Arribas va passar a prop seu va llençar-li un grapat de calderilla a la closca. Però com que l'Arribas té mal geni, s'hi va tornar i el va deixar afaitat en sec.

Les paròdies no sempre tenen èxit.

A la segona part del partit a porta tancada, en Sancho i en Martí es col·locaren darrera el gol d'en Zamora i començaren a dir xistos, per tal de distreure al *guardameta nacional*. Però ni així!

Estava escrit, no ho dubtin!

El dia del partit «Sabadell»-«Europa», en Tena i en Montesinos es desafiaven a veure qui faria més «fautes», més «fouls» i més travetes. Va guanyar en Montesinos.

Ja devien suposar-ho, oi?

Articles per a tots els esports
FONOGRAFS i DISCS
"LA NACIONAL" Sta. Anna, 21

El dia del partit a porta tancada, en Gamper es trobà que no el deixaven entrar.

—Vinc a cercar el *bust* i emportar-me'l, perquè es dona vergonya d'estar aquí—va dir.

...Sols així el deixaren passar.

El dia del partit «Sabadell»-«Europa», en Bertran, cada vegada que tenia la pilota, la passava a en Tena i li cridava:

«Xuta, vinga! Xuta d'una vegada!» Però com que en Tena no volia compromisos, la hi tornava, dient-li: «I ara, noi! Xuta tu, si vols fer el ridícol!»

Es veu que pifiar davant de porta és el que esgarrifa més als davanters.

ENTRENAMENT

de futbol a casa seva. Joc de futbol sobre la taula, científic. Demani en botigues d'esport i juguets un «GOAL»

Un diari que es titula *España Nueva*, portava el resultat del partit a porta tancada i al costat del «Barcelona» hi posava un «0» com una casa.

*La imparcialidad siempre su-
ra!*

L'Alcàntara cada diumenge compareix a la tribuna del «Barça» i fins aplaudeix les jugades de l'Arnau.

Si en Gamper ho veia, estem segurs que s'emocionaria i aflui-
xaria una mica.

Fins fa poc la davantera més humorística de Catalunya era la de l'«Espanol», però d'ençà que l'«Espanol» s'ha arranjat, la del «Barça» ha passat a ocupar el seu lloc.

Ja hi farem broma, doncs!

A la sortida del camp del «Gràcia» uns quants jugadors de l'«Europa» varen baixar de l'auto per donar un recado a uns

quants socis que demanaven responsabilitats.

De resultes del recado hi ha uns quants socis que porten un ull de vellut.

No devien ésser «expressions a la família», precisament...

En Pedret ha comprat una carboneria davant del camp del «Sans» i es fa la barba de «calderilla» amb els sis mil parroquians que li fan gasto.

Déu vulgui que això no ens el faci tornar més moreno.

En Cabot aguanta el punt i en Rossell s'ha untat els peus d'aiguacuit perquè no puguin arrencar-lo de la Federació.

Diu que si se n'anava, la nostàlgia el mataria.

Vatua l'olla! D'això se'n diu nostàlgia?!!

Clinica Dental Económica

molt convenient per als obrers.

Extraccions sense sofriment

des de 3 pts. i regal d'un flascó

dentífric «París» que val 2 pts.

Corones i ponts des de 25 ptes.—Dentats des de 100 ptes.—Radiografies des de 10 ptes., etc.

Auzies Merc, 19, pral. 2.ª - Barcelona

De resultes del partit amb el «Gràcia», en Cros se n'ha apuntat dos i en Gironès se n'ha apuntat tres.

La llàstima és que el «Gràcia», apuntant-se'n un, se n'apuntés dos!

Els uruguais vindran per Pasqua, i, segons tenim entès, tenen de jugar amb el «Barça», amb l'«Europa» i amb l'«Español».

...Això si a darrera hora no resulta que el «Gratallops» també hi té una contracta signada.

En La Riva ara diu que ya admite apuestas.

Trobem que s'aventura un xic...

Hi han tants interessats en fer-li la traveta!

Els jugadors de l'«Español» demanaven, el diumenge a la nit, el tec de tanda.

I no hi va haver tec.

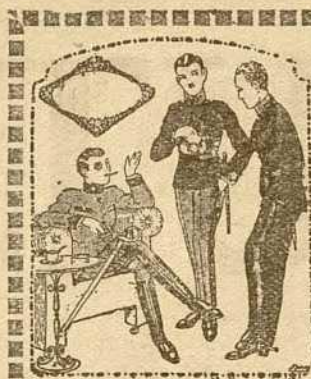
En Paco Bru diu que l'anar massa tip perjudica els conjunts.

El diari *Diario Español*, de Buenos Aires, publica en un dels números darrerament arribats el retrat d'en «Vidal, el gran guardavalla del «Barcelona».

Caram, Gamper; si que t'ho portaves amagat!

En Coll està desesperat.

Una americana tan caia i feta a trossos!

A. CALLIZO

Uniformes militars

Per a adquirir un bon equip i elegant, no és indispensable gastar molt; precisa encarregar-lo a aquesta casa, única que pot satisfer el gust más exquisit, com poden demostrar-ho centenars de clients de la bona societat barcelonesa que s'hi han servit

Demaneu catàlegs
RONDA UNIVERSITAT, 29, PRAL.
BARCELONA

Diu que vol demanar indemnització per haver-li posat un gec a la misèria!

En Corbinos, a l'«Excelsior», es desfoga. El que aquí no pot dir—per raons molt poderoses—les embitza allí.

Vegin el que deia dies enre-

ra: «El hecho de que un partido de foot-ball tenga que celebrarse a puerta cerrada, parece una declaración oficial de la antideportividad de un público.»

Ves! Fes-hi gastos!

En Cabot vol anar-se'n i els altres fan veure que no ho vo-

len i donen per no rebudes ses cartes.

Bo! Ja veiem sis cartes més en perspectiva.

Ara l'«Español» s'ha enrecordat de què en Walter i en Platko no anaven prou com cal i els protesten.

El que ensenya l'experiència!

Ja se sap que per córrer molt no es va pas més «llauger».

Els «dios», davant de gol, són fatals a n'en Platko. Tots acaben amb encolomada.

Per això els «moscas» diuen que no servirà per urbano.

No despeja ni a trets.

A Terrassa estan de dol.

Resignació, nois.

Un dia per cada u.

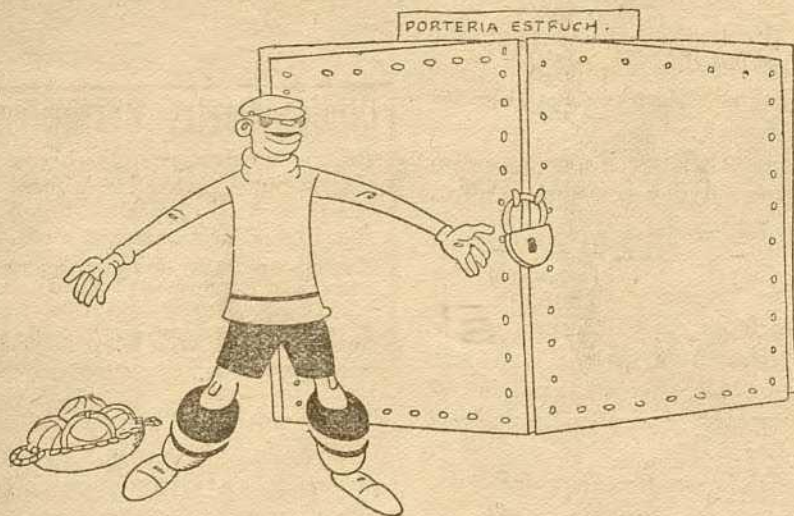
Res: que en Piera és el mig-centre ideal.

Qui sap si en Walter resultaria un bon davanter, i en Plattko un secretari de la Junta amb tots els ets i uts!

Els àrbitres no volen enviar gent a Girona.

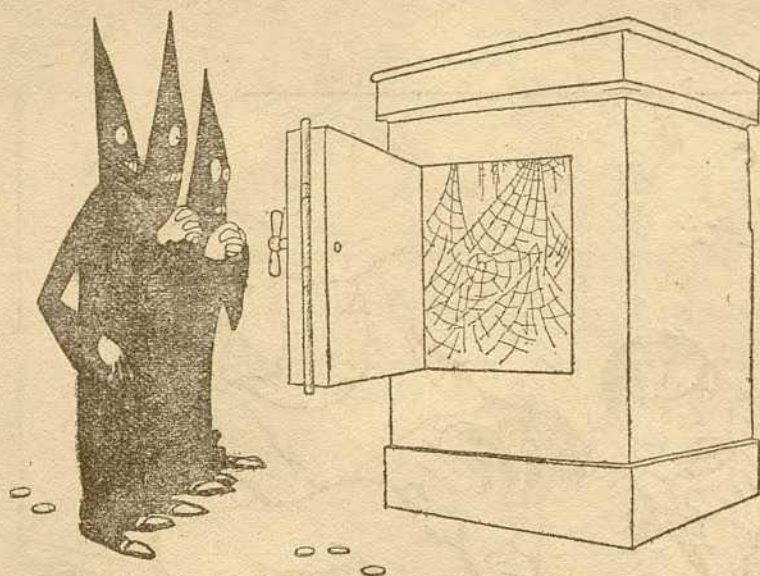
Es veu que tot és qüestió de civisme.

Tota la setmana passada es varen fer comentaris sobre la cessió dels dos punts al «Sans»; la cosa anava de primera i en Franch ja es veia campió, se-

MONÓLEG DE L'ESTRUCH

—Això és el que em convindria per arribar a primer guardameta de Catalunya: els partits a porta tancada.

BARCELONA - ESPAÑOL
O UN DRAMA A LA FEDERACIÓ
—«A puerta cerrada no entran pafias».

gona els nostres pronòstics, quan, a última hora, el «Sabadell», que també tenia de cedir-los al «Terrassa», va dir que «nones».

Està vist que aquestes no són èpoques per a plantejar revolucions.

Medalles, Insignies i Copes
per a concursos d'esports
Eduard Segura. — Pl. Reial, 15

Els uruguayos, els famosos olímpics, ens visitaran per Pàdua i faran fer el ridícol a en Platko i a en Bordoy. Jugaran un partit amb cada club, i un contra una selecció d'ambdós.

A cà «Barça» fan pintar rètols grocs per al marcador amb números fins a 100.

En Dova ha fet combinacions logogrífes i químicoterapèutiques, i ha arribat a la conclusió de què el «Barcelona» pot encara aconseguir el campionat. En el número vinent, si ens vagués, els donarem la còpia de les

tals combinacions. Estem segurs que faran esperar a més de quatre que s'han dedicat ja a la beguda.

¡Espectación, interés, ansiedad!

La «penya esquerra» s'ha dat compte de què per un club català no és digne l'ésser presidit per un suís.

I per arranjar-ho, vol donar la presidència a un filipí.

Le digo a usted, guardia...

CICLUS

J. BENEDID

Telèf. 243 A. — Aragó, 270

ESPORTS

Es recorden d'allò que va engegar el Mundo:

«...Y este campeonato, como el anterior, se disputará entre los leaders de siempre: el «Barcelona» y el «Europa»...?»

I allò d'aquell memorable banquet, on es digué:

«...Y prometemos llevar a la victoria a los colores azul-grana, consiguiendo para ellos los campeonatos de Cataluña y España?»

S'en recorden d'aquests dos detalls?

Sí, oi?

Doncs, entesos.

ORQUESTINA JAZZ-BAND

GATZZ-HAARA

Contractes a JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.º

El «Portbou» ha estat l'únic equip del seu grup que ha pogut interrompre la marxa triomfal del «Júpiter».

I després diran que els de la frontera no són ningú. Si fins en Castro en cobra ja set centes!

L'«Avenç» ha clavat una pana de 7 a 0 al «Reus».

Total, res.

A Reus no els ve d'un tanto.

Als «europeus» la pesca del llagostí no els va ésser profitosa. Al repassar els comptes hi varen trobar dèficit.

Per una altra vegada els recomanem que empastifin la xarxa amb farinkol and sidral. És l'única manera de poder pescar algo.

L'hora del correu

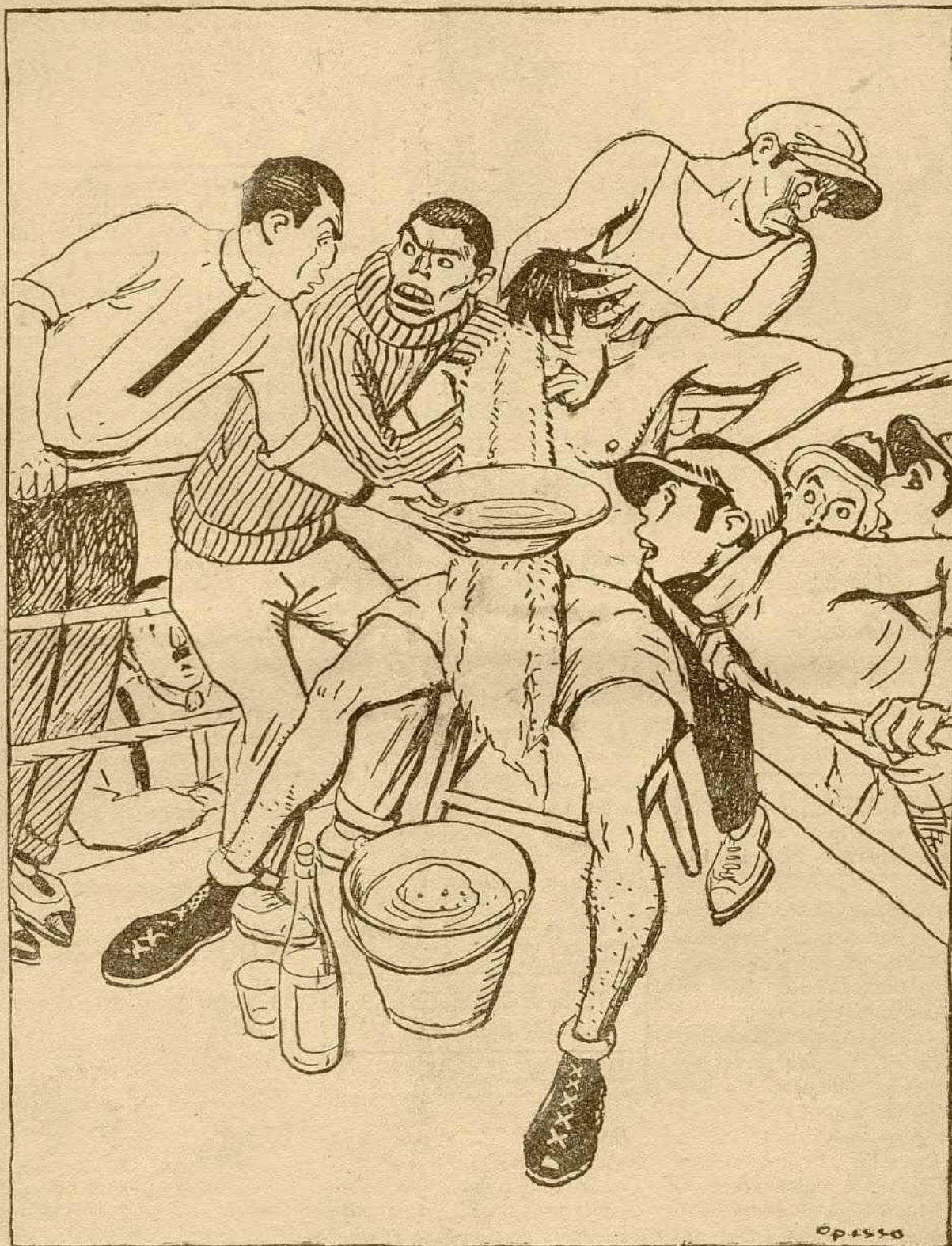
J. I.—El seu dibuix ens agrada, però no és reproduïble per ésser fet amb paper de color de xocolata.

F. C. (Mataró).—Agraïts.

Un difunt.—Encara és l'hora que no hem pogut esbrinar on comença el seu article i on acaba. No és pas cubista, vostè?

A. B. (Lleida).—Li agraïrem que, quan parli del «Joventut», no digui «nosaltres». Si no és imparcial, quan menys faci-ho veure.

El nanu.—Per dintre Barcelona no fem subscripcions.

Opisso

—Cuiti a cercar un oculista, que li han fet un ull de vellut.

—Oh, no s'amoïni ! Amb un lampista passarem, car portava un ull de vidre.